

Druga nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2010.

Nives Madunić Barišić

NAŠA JE MAMA POSTALA ZMAJ

Obiteljska bajka za glumce, lutke i jednog žohara

Pojavljaju se:

MAMA

TATA

MAJA

ANA

ŽOHAR JOZO

BAKA

DJED

STARI ZMAJ

(Mrak.)

(Žohar Jozo osvijetljen snopom svjetlosti. Ima velike oči, duga ticala, bose noge...)

ŽOHAR JOZO: Jednom nedavno živjela je djevojčica po imenu Ana. Poželjela je imati mlađu sestru i mama joj je rodila Maju. Anin i Majin tata puno je radio, ali mama je uvijek bila tu. Ponekad, uvečer, mama je bila vrlo umorna. Tada je gubila strpljenje.

(Dječja soba – razbacani kreveti, Ana i Maja skaču po sobi – imaju donje dijelove pidžame navučene na glavu, urlaju, tren plaču, tren se smiju. Mama slaže odjeću u ormar, skuplja igračke s poda. Tata u drugoj sobi sjedi za računalom i radi-odsaj svjetlosti pokazuje samo njegovu veliku sjenu.)

MAMA *(vrlo glasno):* Curke, idemo! Navucite pidžame pa u krevet. Vrijeme je za priču!

(Djevojčice se nastavljaju igrati kao da nisu ni čule mamu.)

MAMA: Heej! Jeste li me čule? Dosta galame i skakanja! Odjenite pidžame!

(Mama Maji skida pidžamu s glave i želi je odjenuti.)

MAJA *(bijesno):* Pusti me!

TATA *(dovikuje iz druge prostorije):* Slušajte mamu!

ANA *(dovikuje):* Dobro, dobro!

MAMA: Djevojke, ujutro se nećete moći probuditi! Prestanite s igrom i hajdemo na spavanje.

ANA: A daj, mama... ti nama nikada ništa ne daš... meni se ne spava... još je rano... ne želim u krevet...

MAMA: Ana, molim te, ako ti nisi umorna, ja jesam... želim da idete u krevet...

ANA: Ti želiš... uvijek je važno samo ono što ti želiš...

MAJA *(baci Ani u glavu jastuk):* Nja – nja nja nja nja...

(Počinje bjesomučno gađanje svime što im dođe pod ruku. Jedna igračka pogodi mamu u glavu.)

MAMA *(zaurla):* Ovo je jedan...

ANA I MAJA *(skupa oponašaju mamu):* Ovo je dva!

MAMA: Sada mi je stvarno dosta! *(Snažno vrisne.)*

(Mrak.)

(Ljubičasto svjetlo osvjetli publiku. Na sredini sobe stoji veliki ružičasti ZMAJ. Djevojčice zure bez riječi. Nakon nekoliko trenutaka zmaj odleti.)

(Tišina.)

MAJA *(u nedoumici):* Tata?!

ANA: Mama se pretvorila u zmaja!

TATA *(ne podižući pogled s kompjutera sasvim mirno):* Pa naravno da se pretvorila u zmaja!

MAJA: Ali, tata, stvarno se pretvorila u zmaja!

ANA: I odletjela je!

TATA *(dovikuje):* Dosta je bilo! Perite zube i u krevet jer ako vam ja dođem u sobu, vidjet ćete tko je pravi zmaj!

(Sjedaju na pod pored kreveta.)

MAJA *(tiho):* I što ćemo sada?

ANA: Od tate nikakve koristi!

MAJA *(cendravo):* Ako nam mama ne ispriča priču, ja stvarno neću moći zaspati.

ANA *(ljutito):* Baš me briga za glupu priču, ali gdje je mama?! Kako je mogla otići?

MAJA: A ako se nikada ne vrati?

ANA: Vratit će se, najkasnije ujutro! Ma ne može ona bez nas... Znaš što nam uvijek govori: ako odete makar i na kraj...

MAJA: Ako odete makar i na kraj svijeta...

ZAJEDNO: ... ja ću doći za vama !

(Žohar Jozo izviruje iza Majinih leđa.)

ŽOHAR JOZO: Neće se vratiti, barem ne sama!

MAJA: Kako to misliš, neće?

ANA: Daj miči tog odvratnog žohara od mene!

ŽOHAR JOZO: Tako, lijepo, pretvorila se u zmaja i otišla zauvijek!

MAJA: Ali kamo je otišla?

ANA: A otkud bi on to znao?

ŽOHAR JOZO: Znam... bilo je to već jednom u ovoj kući... mislim prije sto godina, jedna se mama tako jako razljutila da se od ljutine jednostavno pretvorila u zmaja i odletjela i to zauvijek...

ANA: Daj, što ti znaš kako je bilo prije sto godina!

ŽOHAR JOZO: Znam, pričala mi je moja šukunbaba...

MAJA: Jozo, zar će mama zauvijek ostati zmaj?

ŽOHAR JOZO: Morate poći po nju.

ANA: Mi?

ŽOHAR JOZO: A tko drugi?! Ja ću vam pomoći!

ANA: Onda ja ostajem doma... ne želim tog gadnog stvora kraj sebe!

MAJA: On je moj kućni ljubimac!

ANA: Joj, zašto sam baš ja morala dobiti tako blesavu sestru... druge cure skupljaju sličke, a moja sestra odvratne bubetine i ljigave puževe...

ŽOHAR JOZO: E baš si me dobro podsjetila da pitam... a gdje je Franjo... nisam ga vidio već tri dana...

MAJA: Pustila sam ga u vrt... bilo mu je tijesno ovdje u stanu...

ANA: Pužu pa tijesno u stanu, mo'š mislit! Nego, znate što, vas dvoje, ako mislimo sutra ići tražit mamu, onda sada trebamo u krevet!

MAJA: Zar nećemo odmah krenuti?

ANA: Pa vani je mrak.

MAJA: Ali ja ne mogu zaspati bez mame...

ANA: Slušaj, cendravice, navikni se! Mislim, vani je mrak, a ti se prva bojiš mraka... i vuka... što ako u mraku na tebe vreba neki debeli slinavi crni...

MAJA: Dobro, dobro...

ANA: ...strašni vuk?

MAJA: ...shvatila sam! Ok?! Idemo ujutro!

(Mrak.)

(Žohar Jozo osvjetljen samo snopom svjetlosti.)

ŽOHAR JOZO: Dok su djevojčice spavale, njihov tata i dalje neumorno kvrcao po računalu u potrazi za tko će ga znati čime, a ljubičasta noć lagano zibala malene sove u gnijezdima na vrhu stabala, ja sam se pripremao za pustolovinu koja je bila pred nama. Prvo sam se dobro najeo, onda sam džepove napunio hranom da mi se nađe na putu, potom sam pripremio lijepu zalihu da me dočeka kada se gladan vratim s puta, a kada sam sve to lijepo obavio i sâm sam se izvalio sa sve četiri i utonuo u san.

(Mrak.)

(Song.)

ZVIJEZDE I VUČJA GLAD

ŽOHAR JOZO: Noć me škaklja po tabanima bosim
Protežem ticala dok pidžamu nosim.

Ovdje je tiho, meko i ugodno,
Za snove slatke mjesto zgodno.

Sram me je reći, priznati sada
Strašnu strahotu golemog jada.

Dok zvijezde sjajne nebom skakuću
A blistav mjesec pjesmuljak prede,
U mom trbuhu žabe krekeću
Strašno čudovište hoće da jede!

Zbog vučje gladi stvarno sam jadan!
Zbog silnog straha uvijek sam gladan.

Stalno si mislim samo na jedno:
Glavu izgubit da li je vrijedno

Zbog jedne Maje i njene mame.
Stati pred zmaja rame uz rame.

Zmaj ima zube na sve tri glave,
Bodlje na repu, usta puna vatre
Moji su zubi kao od trave
A mišice samo o snazi snatre.

Nisam ni hrabar, ni jak, ni snažan,
U cijeloj priči nisam ni važan
Možda da zbrišem dok mogu još
No tako ću ispasti užasno loš.

Eto već sviće, pa što je - tu je,
Pojest ću nešto, pa nek' se putuje!

(Jutro. Djevojčice su u tenisicama. Maja ima Jozu na ramenu, a Ana nosi krpenog majmunčića u rukama. Sjede na rubu pločnika ispod ulične lampe i velikog zelenog kontejnera sa smećem. Iza njih je oslikani paravan.)

ANA: I što sada?

MAJA: Gdje je zmajevo gnijezdo?

ŽOHAR JOZO: Između dva svijeta, tako sam barem ja čuo.

ANA: Ma mo'š mislit!

MAJA: A kako ćemo tamo stići?

ŽOHAR JOZO: Ništa lakše... moramo uskočiti lijepo u ovaj ovdje kontejner i kroz njega ćemo jednostavno ispasti u svijet između dvaju svjetova, tamo gdje je sada vaša mama.

ANA: U smrdljivi kontejner? Sa smećem? Mislim, ti stvarno nisi normalan!

ŽOHAR JOZO: Ma samo se šalim!

MAJA: Znala sam!

ŽOHAR JOZO: Ipak, bilo bi lijepo malo prošnjofati po smeću... da samo znate čega se sve nađe u jednom takvom kontejneru... prava riznica...

ANA: Odvratno!

MAJA: Ali kako ćemo pronaći mamu?

ŽOHAR JOZO: Svijet između dvaju svjetova nalazi se iza zavjese od kiše!

ANA: Ništa lakše! Kiša nije padala punih deset dana, a po sinočnjoj prognozi neće ni sljedećih deset dana padati!

MAJA: Mislim da će ipak danas padati kiša... pogledaj!

ANA: Kiša?

ŽOHAR JOZO: Kiša! Mogu li se uvući u tvoj džep?

(Djevojčice potrče prema zavjesi od kiše i protrče kroz nju. Zapravo protrče kroz paravan. Svjetlo na trenutak postane ružičasto, a nakon toga sve je isto kao i prije. Ista ulica, ulična svjetiljka i kontejner, kao da se ništa nije promijenilo. Djevojčice su sada lutke iza paravana isto kao i Žohar Jozo.)

ANA: I što sada?

MAJA: Pojma nemam! Jesi li sigurna da je to to?

ANA: Meni sve izgleda isto kao i prije, samo ne pada kiša.

MAJA: Ako je ovo neko čarobno mjesto, onda bi nam se valjda sada trebala dogoditi neka čarolija...

ANA: ...ili barem nešto užasno strašno!

(Isti trenutak započinje neka jeziva glazba s udarcima nalik na divove korake. Djevojčice se stišću jedna uz drugu i poklapaju oči i uši... naglo zabruji veseli reggae ritam, a Žohar Jozo pleše sa slušalicama na ušima.)

(Maja se smije.)

ANA: Ti gnjusni, odvratni žohare... zgazit ću te!

ŽOHAR JOZO: Hajdemo, ovo je OK... ali mi moramo pronaći vašu mamu, zar ne?!

(Pri dnu pozornice pojavljuje se osvijetljen prozor, a iza njega bakina glava.)

BAKA: Stigle ste! Uđite! Jeste li jako umorne? Nije me bilo teško pronaći, je li?

(Crni mačak se mota baki oko nogu i mijauče.)

BAKA: Hajde, micko, hajde... poslije ćeš dobiti mlijeka... pusti djevojčice da uđu, sigurno su i gladne i umorne...

ANA: Ne sviđa mi se ovo.

MAJA: Meni izgleda dobro.

ANA: Tebi sve izgleda dobro. A što ako je stara zapravo vještica?

MAJA: Ma nije... vidiš da je ljubazna.

ŽOHAR JOZO: Vidim da se dobro snalazite i bez mene pa ja onda idem vidjeti ima li ovdje nečega za jelo. Nekako sam ogladnio.

(Starica donosi stol s jelom.)

BAKA: Hajde, mile moje, operite lijepo ruke pa za stol. Skuhala sam vam divne žgance s mlijekom.

ANA: Ja ne jedem žgance s mlijekom.

BAKA: Da? A ti, malena, jedeš li, ti, žgance?

MAJA: Ovaj... mislim... ne znam...

BAKA: Ako ne želite večerati, možete poći u krevet, sutra vam valja rano ustati... čeka vas mnogo posla...

ANA: Posla? Nemamo mi vremena za posao...

MAJA: Mi moramo naći našu mamu!

BAKA: Bez zlatne jabuke nećete pronaći zmajevo gnijezdo!

MAJA: Vi znate?

ANA: Rekla sam ti da je to neka vještica!

BAKA: U mome vrtu rastu jabuke... zrele su, i već ih je mnogo popadalo na zemlju... puno je dvorište...valja vam ih lijepo sakupiti u košare, a kada cijeli vrt bude opet uredan, a jabuke u košarama, i vi ćete imati zlatnu jabuku. Nju ćete ponijeti z maju.

(Tama. Djevojčice leže u krevetu. Ne mogu zaspati premda zijevaju.)

MAJA: Gladna sam.

ANA: Ne mogu vjerovati da nam nije dala ništa za jelo.

MAJA: Skuhala nam je žgance.

ANA: Ali mi ne jedemo žgance.

MAJA: Možda nema ništa drugo. Vidiš da ovdje nema ni televizora.

ANA: Mislim da nam nije željela dati ništa drugo. Kažem ti da je ona nekakva vještica... možda nas pojede dok budemo spavale...

(Na krevet se penje Žohar Jozo. U džepovima ima hrane koju je skupio kojegdje.)

ŽOHAR JOZO: Kako sam se samo najeo... mmm... ovdje ima hrane u izobilju...

ANA: A što sam ti ja rekla... ima, samo nam ona nije htjela dati...

ŽOHAR JOZO: Želi li netko sočan ogrizak jabuke? Ili možda kožu od slanine? Imam i komad suhog kruha, odličan je, baš kao kreker...

ANA: Fuj! Stvarno si odvratan!

ŽOHAR JOZO: A ti si izbirljiva!

MAJA: I gladna...

(Žohar Jozo je glasno zahrkao.)

ANA: On već spava! Baš njega briga za nas!

MAJA: Ispričaj mi neku priču?

ANA: Ma ne da mi se... umorna sam.

MAJA: I mama je bila umorna, ali nam je svejedno uvijek pričala priče za laku noć.

ANA: Da, nikada nas nije odbila.

(Mrak i tiho jecanje.)

(Song.)

NAŠA JE MAMA POSTALA ZMAJ

MAJA: Pruži mi ruku, stisni me sada
Dok tiha noć oko nas pada.
Ovdje smo same i nema mame
Bojim se, Ana, sve ove tame.

ANA: Držim te čvrsto, maleno moje,
Nasloni glavu, čuj – slavuj poje.
Možda ga sada sluša i mama.
Ona je, draga, sad posve sama.

MAJA: Tužna je bez nas, boji se jako
Kako je sada da ostat će tako.

ANA: Spavajmo sada, snivajmo slatko
Jer sve će biti lijepo i lako.
Misli na mamu, na ljubav njenu
Skinu sa lica tu tužnu sjenu.
Misli na mamu i susret naš
Jer tako će biti da znadeš baš.

MAJA: Spavat ću, Ana, ruku mi daj
Da ne dođe po mene taj strašni zmaj!

(Tiho jecanje. Tama.)

(Jutro je. Maja mazi mačku, a Ana vuče košaru s jabukama.)

MAJA: Macica mala, kako si slatka. Vidi mici, vidi... Hop... aj... ne glickati... ne ne... dobla micica... Ej, Ana... vidi kako je slatka...

ANA: Miči tu mačketinu od mene da je ja ne šutnem...

MAJA: Zašto si ti uvijek ljuta?

ANA: Zašto? Ja radim kao konj, a ti se igraš! A da bi mi malo pomogla?

ŽOHAR JOZO: Kaže se – kada bi mi malo pomogla!

ANA: Zašuti! Zgazit ću te!

MAJA: Uvijek si živčana!

ANA: A ti se izvlačiš! Samo ja radim... te proklete jabuke... Koliko ih je samo... Već ih pola dana skupljam, a izgleda kao da nisam ništa napravila... stalno samo padaju i padaju... nove i nove... nikada nećemo naći tu zlatnu jabuku!

MAJA: Pa odmori se malo!

ANA: Nemam vremena! Želim što prije otići odavde... želim kući... Ne želim biti ovdje! Uostalom, kako nam je to mogla učiniti! Kako se samo usudila pretvoriti u zmaja! Nije to smjela!

BAKA: Vidim da vam lijepo ide... Moj je vrt sve uredniji i uredniji. Imate zlatne ruke... Vaša je mama sigurno jako sretna ...

MAJA: Evo, napunila sam cijelu košaru...

ANA: Ma, moš mislit, a ja sam tisuću!

BAKA: Jeste li gladne? Jutros ste vrlo slabo doručkovale...

ANA: Kad ne volimo žgance!

BAKA: Hrana se ne smije bacati. Niste ih pojele za večeru pa ste ih pojele za doručak.

MAJA: Ja bih bombon!

BAKA: Bombona na žalost nemam, a što kažete na ukusnu jabuku?

ANA: Fuj!

MAJA : Ne, hvala!

BAKA: Onda ništa... nastavite s poslom... ovdje rano pada mrak...

ANA: Joj, zar nećemo danas pronaći zlatnu jabuku?

BAKA: Ne znam... ako ne stignete skupiti sve jabuke prije mraka... morat ćete sutra iz početka...

ANA: Iz početka? To nije pošteno!

MAJA: Brzo... Jozo, što gledaš... Pomogni nam!

ŽOHAR JOZO: Ja? Kako? Da vam otpjevam nešto? Kažu da je lakše raditi uz muziku!

ANA: Ne pravi se pametan!

(Djevojčice užurbano rade.)

(Song.)

U RADU JE SPAS

ŽOHAR JOZO: Rad je radost prava
Rekao je davno neki mudar netko
Al' ja ipak mislim da to nije tako
Jer mene od rada samo boli glava.

Rad je strašna tlaka
Gori i od mraka
Zato ja ne radim
I nikad ne patim.

Jedem sve što nađem,
Spavam gdje me prime
Uvijek dobro prođem
Čak i usred zime.

Od rada te bole i noge i ruke,
Zato rad'je ležim bez ikakve muke.

Komad suhog kruha
Dva tri zrna graha
Koža od slanine
Eto ti miline.

Za trbuh se uvijek negdje nešto nađe
Za to mi je ležanje uvijek preče, slađe.

ANA: Ti si najobičnija jedna lijenčina, da znaš! Gotovan i lijenčina!

MAJA: Evo je!

ANA: Znala sam! Ja radim kao konjina, a ona nađe zlatnu jabuku! To stvarno nije pošteno!

MAJA: Našla sam je, našla sam... kako je krasna! Pogledaj... krasna je!

ŽOHAR JOZO: Važno je da je pronađena...

MAJA: Bako, bako?! Gdje je baka?

ANA: Nema je... nema ni vrta... opet smo na cesti!

MAJA: Pada mrak.

ŽOHAR JOZO: Eno... tamo je neka kuća... netko nam domahuje...

(Osvijetljen prozor se približava, a iza njega je Djed. Djed izlazi pred djevojčice.)

DJED: Već sam se pobjojao da nećete večeras stići. Ali ipak ste uspjele...

ANA: A što ćemo kod vas morati raditi?

DJED: Vidim da si ti vrlo mudra djevojčica! Prvo ćete večerati, a onda na spavanje...

MAJA: Jako sam gladna!

DJED: Kiselo mlijeko i svježi sir... a kruh je još topao!

ANA: Bože, zašto u ovom svijetu između svjetova nema normalne hrane!

DJED: Niste gladne?

MAJA: Jesmo, jesmo... mljac...

ANA: Gladne smo.

DJED: Odlično, onda operite ruke i za stol. Sutra vas čeka mnogo posla. Morate pronaći jaje ukrašeno draguljima. Bez njega ne smijete poći starome zmaju u gnijezdo.

MAJA: Jaje od dragulja? Koja fora! A gdje ćemo ga tražiti?

DJED: Gdje? Pa razumije se... u kokošinjcu!

ANA: Fuj! Kokoši smrde!

(Mrak.)

(Glazba i kokoši posvuda, a djevojčice s košaricama između kokoši traže jaja.)

(Song.)

U KOKOŠINJCU...

KOKOŠI: Postoji samo jedan raj
To baš je ovaj ovdje kraj
U njemu ambar stalno pun
Zbog toga sretan moj je kljun.
I ako misliš da si sam,
Pogledaš ovdje ili tam...

ANA I MAJA: Jaja, jaja, jaja... svuda samo jaja
Našem poslu ovdje ne vidi se kraja!

KOKOŠI: I baš je dobro biti tu
U gnijezdu ovom imat' dom
Natezat' gliste po vrtu
I trčat' u dvorištu tom,
Klepetat' krilima po svud
I kokodakat' kao lud!

ANA I MAJA: Jaja, jaja, jaja... svuda samo jaja
Našem poslu ovdje ne vidi se kraja!

KOKOŠI: A kada tamna padne noć,
U kokošinjac svoj ću poč'
Zatvorit' oči, snivat' san
Da jednom doći će i dan
Kad jaja rasti će po svud
I za njih neće trebat' trud!

ANA: Evo ga!

MAJA: Kako je lijepo!

DJED: Vidim da ste pronašle jaje! Nije bilo tako teško kao što se u prvom trenutku činilo, zar ne?

ANA: Lako je vama govoriti, niste vi radili!

DJED: Imaš pravo, ja nikada ne radim.

MAJA: Kako to mislite, nikada? A tko inače skuplja jaja... mislim, kad nema nas?

DJED: Uvijek je ovdje neko dijete...

ANA: Zar svaki dan?

DJED: Na žalost, svaki dan. Svaki dan se barem jedna mama pretvori u zmaja.

MAJA: To je tužno!

DJED: Možda. Ali djeca su djeca, a mame su mame i sve je kako treba biti...

ŽOHAR JOZO: Ja nisam siguran da želim upoznati strašnog zmaja. Mogu li ostati ovdje dok vi ne obavite to što imate s njim?

DJED: Ovdje nitko ne može ostati. Pošao si s njima i moraš ih pratiti do kraja!

ŽOHAR JOZO: Ali ja nisam htio, one su me natjerale!

DJEVOJČICE SKUPA: Lažeš!

ŽOHAR JOZO: Ali zmajevi su zapravo gušteri, zar ne? A gušteri, oni možda jedu kukce, a ja sam kukac i stoga je moj strah razumljiv...

MAJA: Uvijek se možeš sakriti u moj džep!

ŽOHAR JOZO: A što ako i tebe pojede?

MAJA: Stvarno, djede, a što ako zmaj i nas... Hej, gdje je nestao djed?

(Umjesto djeda i njegove kuće pojavljuje se špilja iz čijeg otvora svijetli ljubičasto svjetlo.)

MAJA: Ja se bojim!

ANA: Ja idem unutra!

MAJA: Ali nitko nam nije rekao što da učinimo s jabukom i jajetom!

ANA: Baš me briga! Hoću mamu!

MAJA: Zar se ne bojiš?

ANA: Bojim se, ali hoću mamu!

MAJA: Što se to čuje?

(Iz špilje se začuje neko toptanje koraka i vriska.)

ANA: Brzo, jaje, jabuka, ovako... ispred sebe...

(Ana pruža ruke ispred sebe kao da držiš štit - drži jaje, a Maja jabuku. Jabuka zasvijetli i zasniva uspavanku, a jaje zasvijetli različitim bojama kao disko kugla.)

(Iz špilje izjuri nekoliko malih ružičastih zmajeva. Počnu skakutati oko djevojčica

igrajući se. Smiju se.)

MAJA: Kako su slatki.

ANA: Uopće nisu opasni.

ŽOHAR JOZO: Pusti me... ma ne diraj me... hej to me škaklja... hej....

(Zmajevi i Žohar Jozo se love. Pojavljuje se Veliki Zmaj.)

MAJA: Mama?

VELIKI ZMAJ: Vidim da ste upoznale moje unuke. Jeste li umorne? Čini se da im se ovaj vaš prijatelj više sviđa od darova koje ste donijele. Hoćete li bombon?

MAJA: Ali... mislile smo da ste vi strašni, opaki zmaj, vatrorigač!

VELIKI ZMAJ: Vatrorigač? *(Smije se.)* Odlična riječ... moram je zapisati... to mi još nitko nije rekao...

ANA: A gdje je naša mama?

VELIKI ZMAJ: Došle ste po mamu? A ne biste li još koji bombon? Imam i čokolade i sladoleda... Ili biste se možda malo odmorile i poigrale...

ANA: Ja hoću mami!

VELIKI ZMAJ: Ali jesi li sigurna da ćeš je prepoznati?

MAJA: Ja bih uvijek prepoznala mamu da je i među tisuću mama...

VELIKI ZMAJ: Ako želite... ali neće biti lako, moram vam to reći...

(Iz pećine izlaze zmajevi...svi su jednaki... bez razlike...)

MAJA: Ali one su sve jednake...

ANA: Kako ćemo je prepoznati kada su sve potpuno jednake?

VELIKI ZMAJ: Nemojte žuriti... dobro razmislite prije nego se odlučite za jednu od njih jer ako pogriješite i pokažete na tuđu mamu, vaša će mama zauvijek ostati zmaj, a vi ćete se kući vratiti bez nje!

(Maja zaplače.)

ANA: To nije pošteno! To je čista prijevara! Nemoguće je!

(Tišina.)

(Maja i dalje plače.)

ANA: Mora postojati način! Hajde, Majo, prestani plakati. Moramo barem pokušati!

MAJA: Nikada nećemo uspjeti!

ANA: Ja sam ti starija sestra i moraš me slušati! Jasno!

MAJA: Nisi mi ti šefica!

ANA: Nisam, ali želim mamu odvesti kući, zato ne cendraj, nego mi pomogni. Prvo ćemo ih dobro pogledati. Sjeti se što nam je mama uvijek govorila.

MAJA: Makar otišle i na kraj svijeta...

ANA: Ma ne to... ono, kada nekoga stvarno voliš, onda ti se to vidi i na nosu i u očima i na čelu...

MAJA: Ali ove zmajice sve imaju iste nosove, ista čela...

ANA : A oči? Dobro gledaj!

MAJA: Mislim da shvaćam... a sjećaš se da nam je govorila da srce onoga koji voli, jače kuca od drugih srca...

ANA: Poslušaj!

MAJA: Aha... A pogledaj joj u oči!

(Ana i Maja stoje pored jedne zmajice. Čuju se snažni udarci srca.)

ANA: Jesi li sigurna?

MAJA: Jesam, a ti?

ANA: I ja sam. Poslušaj, i moje srce jednako kuca.

MAJA: I moje.

DJEVOJČICE ZAJEDNO: Sigurne smo... ovo je naša mama!

VELIKI ZMAJ: Ako je tako, onda je moj zadatak ovdje završen!

(Prasak, ljubičasta svjetlost. Paravan, špilja i zmaj nestaju. Ostaje dječja soba, tatina sjena na zidu – on je još uvijek za računalom. Djevojčice sjede na krevetu, mama između njih, grle se.)

ANA: Oprosti mama, molim te, oprosti!

MAJA: Nećemo više nikada!

MAMA: O... dobro... dobro... možda baš ne nikada, ali pokušajte biti malo mirnije,

barem navečer... tada sam jako umorna pa mi smeta buka i sve to... hajdemo sada... u krevet... bio je ovo naporan dan za sve...

(Dolazi i Tata dati im poljupce za laku noć.)

MAJA : Tata, mama više nije zmaj!

TATA: Da? Do prve prilike!

ANA: Ne, mama se više nikada neće pretvoriti u zmajicu!

TATA: No, to ćemo još vidjeti!

MAMA: Laku noć, curke!

SVI: Laku noć!

(Svjetla se stišavaju. Djevojčice tonu u san.)

(Song za kraj.)

OBITELJ JE PRAVA FURKA ...

TATA *(sjeda na Anin krevet):*

Zar nisu krasna ta naša djeca
Dok spavaju ispod srebrnog mjeseca...

MAMA *(sjeda na Majin krevet):*

Mirisna tijela, osmijeh od zvijezda,
Oči od bombona i ruke od meda.

TATA: Mirne i tihe spokojno snuju
I tko zna kakve sve ludosti kuju.

MAMA *(nježno miluje Majinu glavu koja izviruje iz pokrivača):*

Čupava glava ko čičak pravi
Što vreba na me u visokoj travi.
Predivne boje lukavac mali
Hvata se čvrsto - to uvijek pali
Ne pušta nikad ruku ljubavi
Taj mali slatki čičak čupavi.

TATA: Psetance drago brbljavac taj
U očima skriva radosti sjaj
Nagle je čudi čas plače i više

Ponekad stvarno čak ko lav riče
Stalno se nečem od srca čudi
Al' ljubav svoju baš svima nudi
Smijehom ko draguljima zavodi svijet
Bez nje je nemoguće više živjet'.

MAMA I TATA: Djeca su sve što za život trebaš
Ona su ljubav s kojom sve imaš.
I kada umor, brige i ljutnja
Svladaju naša umorna tijela,
Djeca su uvijek nova svitanja
Snaga, početak i nova djela.
Djeca su sve što za život trebaš
Ona su ljubav s kojom sve imaš.

(Mrak.)

(Snap svjetlosti osvjetljava jedino još Žohara Jozu.)

ŽOHAR JOZO: I to bi bilo to, društvo! Odoh i ja na spavanje! Samo ću prije toga još nešto malo gricnuti da ne bih zbog praznog trbuha ružno sanjao! Do viđenja!

(Mrak.)

KRAJ

